

Overalt troer jeg, at de vigtigste Foranstaltninger, som Administrationen har at træffe, saavidt muligt bør støtte sig paa Lovene, for at man ikke skal komme ind paa et Vilkaarlighedsgebeet, der ofte kan være skadeligt. Det er blevet fremhævet, at for det Tilfælde, at Cholera paa anden Maade, end indbragt ved fremmede Skibe, skulde komme til nogen af Søstæderne, og navnlig Sunds og Strømtoldstæderne, vilde det ogsaa være nødvendigt for endeel Skibe at afholde sig fra Communication med disse Stæder. Ja, det maa jeg erkjende, det er fuldkomment rigtigt; men, naar man ved Lovgivningen bidrager til, at et Sted kan blive smittet, som ellers under andre Omstændigheder ikke vilde blive det, saa vil Antallet af de Skibe, der ville unddrage sig Communication, ifølge hvad jeg under Sagens første Behandling oplyste, blive langt større, end det hidtil har været, idet nemlig endeel Skibe maa afholde sig fra Communication med vedkommende Stæder af Frygt for at blive underkastede en streng Observationsquarantaine ved Ankomsten til Bestemmelsesstedet. Forsaavidt den ærede 1ste Rigsdagsmand for Kjøbenhavn (H. P. Hansen) har meent, at de af mig stillede Uendringsforslag, naar de blive antagne, ville svække Lovens Princip, troer jeg, at han aldeles feiler dert. Jeg troer ikke, naar jeg undertager Uendringsforslaget med Hensyn til § 1, at de øvrige Uendringsforslag paa nogen Maade ville have nogen svækkende Indflydelse paa Lovforslaget, saaledes som det foreligger, og, forsaavidt den nævnte ærede Rigsdagsmand har fremhævet, i hvor høj Grad Loven vilde være i Handelsstandens Interesse, skal det inderligt glæde mig, om det altid maa blive anerkjendt; men jeg frygter for, at der vil komme Lider, og den ærede Landstingsmand kan maafee selv opleve dem, da Handelsstanden meget vil beklage nærværende Lov.

Ordføreren: Ja, det synes, som om jeg maa have været meget uheldig i, hvad jeg har

yttret om en Forholdsregel i den svenske Quarantainelovgivning; thi det har givet Anledning til en meget ivrig Protest fra en meget æret Landstingsmands (Orstedes) Side, og ligeledes til en Erklæring fra den meget ærede Finansminister, hvorefter de paa ingen Maade kunne dele den Anskuelse, at den svenske Regering ikke skulde være en oplyst Regering, hvilket ogsaa meget rigtigt af den ærede Abojøbenhavnske Landstingsmand (Blechingberg) blev taget til Indtægt som et yderligere Argument for, at man absolut maatte tage Hensyn til denne meget oplyste Regerings Anskuelse. Jeg skal kun derved bemærke, at jeg ikke deler den Frygt, som Wesfel siger, „at, hvis jeg gav ham mindste Lyde, han turde Freden bryde“. Jeg troer ikke, at der er den mindste Grund til Frygt for, at Sligt skulde blive Tilfældet. Men jeg skal gøre opmærksom paa, at jeg har ikke udtalt mig om den svenske Regering; jeg citerede blot en Passus i den helsingørske Communalbestyrelses Betænkning, hvor der staaer anført, at, da Choleraepidemien var udbrudt i de østerrøiske Lande, forvredede den svenske Regering, at Reisende fra Danmark, uden Hensyn til, hvor de kom fra, for at tilstedes Afgang til Helsingborg og de øvrige svenske Havne, skulde have Pas fra den svenske Consul. Nu er Hensigtsmæssigheden af denne Foranstaltning ikke bleven forsvaret; der er kun blevet sagt, at de Udtryk, jeg har brugt, ere vel stærke. Ja, det er muligt, at den Ene vil finde, at jeg har udtalt mig for stærkt i denne Henseende, og Andre ville maafee finde, at det ikke er for stærkt at yttre, at denne Bestemmelse er ufornuftig, naar man seer hen til de praktiske Forhold, og naar man veed, at Reisende, som ere ankomne hertil fra Lübeck med Dampskib, og som ere gaaede fra det ene Dampskib over paa det andet, og dermed lige til Sverrig, ikke ere anseete for at være komne fra Danmark, og derfor ikke behøvede noget Sundhedspas.